

İDDİANAMEDEN HAREKETLE 12 EYLÜL 1980 MHP VE ÜLKÜCÜ KURULUŞLAR DAVASI

PROF. DR. VAHİT TÜRK*

“İnançlarına ihanet etmek yaşlılar için belki mümkündür ama gençler için çok zordur, ölmek gibidir.” (MHP savunmasından)

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, 1930'lardan itibaren Türk milliyetçiliği düşüncesini tavır ve davranışlarının merkezine yerleştirmiş olan kuruluş ve kişilere karşı zaman zaman vaziyet almış ve âdeta, iç ve dış etkenlere karşı, bu düşünce sistemini budamıştır. Bu budama eyleminin kısa Cumhuriyet tarihindeki yapıma sıklığına bakıldığında sanki devlet, milliyetçilik fikrinin fazla dal budak salmasını istememekte ve kendine göre kontrolden çıkma tehlikesi (!) gördüğü zamanlarda müdahale ederek tedbir almaktadır. Milliyetçilik düşüncesini hayat düsturu hâline getirmiş olan Türkler ise her seferinde beklemedikleri bir yerden tokat yemiş olmanın şaşkınlığını yaşamakta ve “Hafıza-i beşer nisyan ile malüldür.” sözünün âdeta canlı ispatı olmaktadır.

Bilindiği üzere Osmanlının son dönemleri Türk aydını açısından oldukça sancılı bir süreçtir. Bu yazının çerçevesini aşacak çeşitli fikir hareketleri, o devrin aydınları üzerinde etkili olmuş, ancak Türkçülük ya da Türk milliyetçiliği düşüncesi, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurarak devre damgasını vurmuştur. Devleti kuran iradenin ilk örgütlü hâli 1912 yılında Türk

* Sakarya Üniversitesi Fen - Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi.

Ocakları adıyla ortaya çıkmıştı. Bu yapı, Cumhuriyetin kurucusunun da pek çok vesileyle içinde yer aldığı bir yapı olmakla beraber ilk budama eylemine muhatap olmuştur. Türk Ocakları, Gazi'nin Adana Türk Ocağını ziyaret ettiğinde hatıra defterine yazdığı "Ocağımızı söndürenin ocağı sönsün." cümlesine rağmen, gerekçesi hâlen tam anlaşılmamış olarak 10 Nisan 1931'de kendisini feshetmiştir. Bu fesih olayı pek çok Ocaklıya çok ağır gelmiş ve tabiri

Milliyetçilik düşüncesini hayat düsturu hâline getirmiş olan Türkler ise her seferinde beklemedikleri bir yerden tokat yemiş olmanın şaşkınlığını yaşamakta ve "Hafıza-i beşer nisyan ile malüldür." sözünün âdeti canlı ispatı olmaktadır.

caizse onları doğurduğu evladı tarafından boğulan ana konumuna düşürmüştür. Atatürk, Türk Ocaklarının Cumhuriyet Halk Partisi içerisinde faaliyetlerini sürdürmesini arzulamış ve Ocakların yerini almak üzere de Halkevlerini kurdu muştur, ancak her iki arzu da ne yazık ki gerçekleşmemiştir.

Devletin kuruluşunun temel harcı olan Türk Ocaklarının kapatılması, kurucu düşünceden uzaklaşmanın da başlangıcı olarak değerlendirilebilir, ancak Atatürk, oluşturduğu başka kurumlar ve gerçekleştirdiği faaliyetlerle boşluk oluşmasını önlemiştir. Atatürk'ün yaşadığı süre boyunca Türk Ocaklarının kapatılmış olması durumu yalnızca tabelanın indirilmesinden ibaret kalmış ve Türk milliyetçiliği düşüncesi devlet eliyle canlı tutulmuştur. Atatürk'ün toplumda imparatorluk asırları boyunca aşınmış olan Türklük duygusunun canlandırılması ve "Türklük bilimi"nin bir bilim alanı olarak yerleşmesi için Cumhuriyetin ilanından hemen sonra Türkiyat

Enstitüsü başta olmak üzere pek çok kurum oluşturduğu bilinmektedir. Örselenip zedelene n Türklük duygusunun yeniden sağlıklı bir şekilde yaşayabilmesi için çeşitli kurumlar oluşturan bir devlet adamının, kurucu kadronun hemen tamamının feyz aldığı bir teşkilatın kapanmasını arzulamasının elbette ki çok ciddi gerekçeleri olmalıdır. Bu gerekçeler her ne ise bugüne kadar ortaya çıkmamış ya da çıkarılmamıştır. Türk Ocaklarının kapanması, Türkiye Cumhuriyeti üzerindeki Sovyetler Birliği baskısıyla ilişkilendirilse de bugüne kadar tam bir gerekçe ortaya konulmamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Türk milliyetçiliğine yönelik öncekine göre daha organize ve acımasız tavrı 1944 yılındaki Irkçılık-Turancılık Davası olarak tarihe geçen ve 3 Mayıs Türkcülük Günü olarak Türk milliyetçileri

tarafından her yıl hatırlanan ve hatırasına zaman zaman da çeşitli etkinlikler düzenlenen olaydır. 1931'de yaşanan olay gibi, 1944'te yaşanan olayın da dış bağlantısı hep gündeme getirilir ve İkinci Dünya Savaşında faşist Almanya'nın yenilmesinin bu olayın sebebi olduğu belirtilir. Olayın zamanlaması bu gerekçeyi doğrular niteliktedir. Eğer Türkiye Cumhuriyeti, faşist Almanya'yı yenen bloka yaranma düşüncesiyle bu hareketi yapmışsa Turan ülküsüyle milliyetçilik düşüncesinin kendi nezdindeki yerini de tayin etmiştir. Pek çok aydının ve bilim adamının günlerce işkence gördüğü 1944 Davası beraatla sonuçlanmış, ancak o günden sonra bilhassa Turan ülküsü devlet ve bir kısım halk nezdinde âdeta lanetli muamelesi görmüş, yargılananlar da mahkemenin beraatına rağmen, bütün hayatları boyunca suçlu muamelesine maruz kalmışlardır.

Türk'ün ve Türklüğün tarihî şahsiyetine yakışan bir hayat sürmesini, bütün Türklerin mutlu olmasını istemek anlamındaki Turan ülküsünün devlet katında lanetlenmiş olması, elbette ki Türk'ten başka herkesin işine yaramış, yalnızca Türk'ü mahzun etmiştir.

Bugün âdeta demokrasinin zirvesi olarak takdim edilen Demokrat Parti döneminde de devlet Türk milliyetçilerine karşı hiç de hoşgörülü davranmamıştır. Demokrat Partinin ilk icraatlarından biri 1950 yılında Türkçüler Yardımlaşma Derneği ile Türk Milliyetçileri Derneğini kapatmak olmuştur. Bu hareket, İnönü ile Menderes'in Türk milliyetçiliği düşüncesine bakışlarının farksız olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Pek çok konuda birbiriyle bir araya gelemeyecek bu iki liderin milliyetçilik söz konusu olunca aynı noktada buluşmaları, bu düşüncenin hükümetlerle ilgili olmayıp devlet politikası durumuna geldiğini göstermektedir. Ayrıca bu hareketin Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle ilişkisi de düşünülmelidir.

1960'ta ihtilal yapan ordu, Millî Birlik Komitesi ile ülkeyi idare ederken, ihtilalciler içerisindeki milliyetçi düşünceye sahip 14 subayın tasfiye edilip sürgüne gönderilmesi, Türk milliyetçiliği konusunda devlet politikası-

Devletin kuruluşunun temel harcı olan Türk Ocaklarının kapatılması, kurucu düşünceden uzaklaşmanın da başlangıcı olarak değerlendirilebilir, ancak Atatürk, oluşturduğu başka kurumlar ve gerçekleştirdiği faaliyetlerle boşluk oluşmasını önlemiştir.

nın askerî idare döneminde de değışmediğini göstermesi bakımından önemlidir. "On Dörtler" diye anılan bu subayların, ülkeyi CHP'ye teslim etmek isteyenlere karşı oldukları ve bir an önce demokrasiye geçilmesi için serbest seçimlerin yapılmasına çalıştıkları kaynaklarda kayıtlıdır. On Dörtlerin sürgününde Başbakanlık ve Millî Eğitim Bakanlığındaki ABD'li uzmanların kovulmasının etkili olduğu da hep söylenegelen bir durumdur.

Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan bütün bu olaylar içerisinde hem Türk milliyetçileri açısından hem de bütün olarak Türkiye Cumhuriyeti ve hatta bütün Türklük açısından en etkili, sarsıcı ve can yakıcı olanı hiç şüphesiz 12 Eylül 1980 Askerî Darbesi ile yaşananlar olmuştur. 1980 sonrasında da zaman zaman Millî Güvenlik Kurulunun tehdit listesine giren ayrıca mevcut başbakan tarafından da karşı olunduğu sürekli vurgulanan ve Kürt milliyetçiliği ile birlikte anılan Türk milliyetçiliği düşüncesinin, Türk devleti

nezdindeki lanetli durumunun devam ettiği anlaşılmaktadır.

Devletin harcı koyup temelini oluşturmuş bir fikir hareketine karşı ortaya koyduğu tavrı kısaca özetlemeye çalıştığımız bu girişin ardından 12 Eylül 1980 İhtilalinden sonra açılan davanın nasıl bir dava olduğuna gelebiliriz:

Hazırlık soruşturması 29 Nisan 1981 tarihinde sonuçlandırılarak açılan kamu davasında başta MHP ve Ülkücü kuruluşların yöneticileri olmak üzere 587 sanıkla ilgili kovuşturma yapılmış ve çeşitli isnatlarda bulunulmuştur. İşlendiği iddia edilen ve dokuz madde olarak iddianamede yer alan suçlar şunlardır:

1. Anayasal düzenin, cumhuriyetçilik ve demokrasiye aykırı olarak, devletin tek bir kişi tarafından yönetilmesi amacına yönelik, değıştirilmesine zor yoluyla kalkışmak,
2. Türkiye ahalisini birbirini aleyhine silahlandırarak toplu kıyıma yönlendirmek, toplu kıyıma neden olmak, bu cürümlere katılmak,
3. Türk Ceza Kanunu'nun 149 ve 146. maddelerinde yazılı cürümleri işlemek için silahlı cemiyet oluşturmak,
4. Amacı cumhuriyetçiliğe ve demokrasi prensiplerine aykırı olarak, devletin tek bir kişi tarafından idare edilmesini hedef tutan cemiyeti kurmak, faaliyetlerini düzenlemek, yönetmek, bu cemiyete girmek,

Bugün âdeta demokrasinin zirvesi olarak takdim edilen Demokrat Parti döneminde de devlet Türk milliyetçilerine karşı hiç de hoşgörölü davranmamıştır.

5. Bir şeyi işlemek veya işlenmesine müsaade etmek için bazı örgütlerin oluşturdukları baskı gücünden yararlanarak tehdit etmek,
6. Silah kaçakçılığı yapmak; ruhsatsız silah bulundurmak,
7. Silahlı gasp,
8. Hırsızlık,
9. Cürüm eşyasını saklamak.

Bütün sanıklar ve savunma yıllarca süren duruşmalarda bu suçlamalara cevap vermeye çalışmışlardır. Savcılık, esas hakkındaki mütalaasında ırkçılık ve faşizm suçlamalarından vazgeçmiş, ancak bunların yerine “İslami esaslara dayalı bir yönetim kurma” yani şeriatçılığı koymuştur. Yani MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davasının İddianamesi’ni hazırlayan savcılara göre önce faşist ve ırkçı olan Ülkücülerin, daha sonra şeriatçı oldukları tespit edilmiştir. Dünya siyaset tarihinin en büyük davalarından biri olarak kabul edilen böyle bir davadan dünya hukuk tarihinin en büyük ayıplarından biri böyle yaşanmıştır. O devrin şartlarında ancak kahraman sıfatıyla nitelendirilebilecek olan birkaç avukat, bütün bu suçlamalara layığıyla cevap vermişler ve dava boyunca hukukla pek ilgisi olmayan mahkemeyi sürekli hukuk mecrasına çekmeye çalışmışlardır.

İddianame, suç tarihi olarak 12 Eylül 1980 ve öncesi diye bir tarih belirlemiş, ancak tarihte yer alan “öncesi”nin nereye kadar gittiği belirtilmemiştir.

Askerî Savcılık yaptığı hazırlık soruşturmasının sonunda vardığı kanaati şöyle açıklar: “Yapılan hazırlık soruşturması sonucu, ele geçen kanıtlar, sanık ve tanıkların anlatımları karşısında, yasal görünüm içindeki Milliyetçi Hareket Partisi ve yan kuruluşları olan çeşitli Ülkücü derneklerin içinde yurt düzeyinde merkezîyetçi, organize ve totaliter bir silahlı cemiyet oluşturulup vatandaşları başlıca Ülkücü,

Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan bütün bu olaylar içerisinde hem Türk milliyetçileri açısından hem de bütün olarak Türkiye Cumhuriyeti ve hatta bütün Türklük açısından en etkili, sarsıcı ve can yakıcı olanı hiç şüphesiz 12 Eylül 1980 Askerî Darbesi ile yaşananlar olmuştur.

komünist diye ikiye bölerek tek yönlü şartlandırılmış, yetiştirilmiş kişiler aracılığıyla, Türk halkını birbirine karşı silahlandırıp toplu kıyıma özendirip yönlendirildiği, mevcut otoritenin kamu güvenliğini sağlayamadığı, izlenimini yaygınlaştırarak, bunun yerine, cumhuriyetçilik ve demokrasi prensiplerine aykırı, devletin tek bir kişi tarafından idare edilmesi amacına yönelik, anayasal düzenin zor yoluyla değiştirilmeye kalkıldığı saptanmıştır.”

(Metindeki dil ve ifade yanlışları tamamıyla iddianameyi hazırlayanlara aittir).

O devrin şartlarında ancak kahraman sıfatıyla nitelendirilebilecek olan birkaç avukat, bütün bu suçlamalara layıkıyla cevap vermişler ve dava boyunca hukukla pek ilgisi olmayan mahkemeyi sürekli hukuk mecrasına çekmeye çalışmışlardır.

Bütün bu sayılan suçlarla ilgili olarak savcılık makamı MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası sanıkları için Türk Ceza Kanunu'nun 146, 149, 168, 141, 188, 495, 497, 492, 296, 54, 55, 56, 31, 33, 171, /3, 522, 525, 36, 40 ve 6136 sayılı Ateşli Silahlar ve Bıçaklar ile Diğer Aletler Hakkındaki Kanun'un 12 ve 13. maddelerine göre cezalandırılmalarını istemiştir.

Askerî Savcılık; “Örgütün Düşünce Yapısı” başlığı altında Türk milliyetçiliği fikir hareketinin kökenini, bütün Türk tarihini ve hatta 20. yüzyıl başlarındaki fikir hareketlerini hiç anmadan doğrudan Nazi Almanyası ve faşist İtalya'sına bağlamıştır. Bu giriş, savcılığın milliyetçilik düşüncesine ve Ülkücülere karşı tavrını başka hiçbir delile ihtiyaç bırakmayacak biçimde ortaya koyan bir metindir. Burada açığa çıkan önemli bir husus da iddianameyi hazırlayanların tam anlamıyla komünist bir bakış açısına ve dünya görüşüne sahip olduklarıdır. Her fırsatta faşizmi, Nazizmi ve komünizmi lanetleyen bir fikir hareketinin mensuplarını iddianamenin hemen başında Nazizm ve faşizmle ilişkilendirmek, Askerî Savcılığın ya ciddi bir araştırma yapma gereği duymadığı, sokaklarda militanların dillendirdiği karalayıcı sloganları iddianameye olduğu gibi aldığı ya da iddianameyi hazırlayanların da sokak militanları gibi düşündüğünü göstermektedir.

Savcılar, iddianamede “Ülkücü Görüşün Ülkemizdeki Gelişimi” diye bir başlık açmışlar ve bu başlığı Nazizm ve faşizmin anlatıldığı bölümün hemen arkasına yerleştirerek insanların bilinçaltına hitap etmiş ve

“Faşizmin ve Nazizmin ülkemizdeki uzantısı Ülkücülüktür.” düşüncesinde olduklarını bir kere daha beyan etmişlerdir.

Yukarıda belirtilen başlık altında bir taraftan Ülkücülük fikrini faşizm ve Nazizm ile ilişkilendirmeye çalışmışlar, diğer taraftan ise 1908’de kurulan Türk Derneği ile ilişkilendirmişlerdir. Yani iddianameye göre Ülkücüler, bir taraftan 1930’ların aktörleri olan Mussolini ve Hitler’i kendilerine model olarak alırken, bir taraftan da anılan tarihten öncesine ve sonrasına ait Türk Derneği, Türk Yurdu Cemiyeti, Türk Ocağı, Millî Türk Talebe Birliği vb. derneklerle Türkiye’de varlıklarını örgütlü olarak devam ettirmişlerdir.

İddianamede 1944 Olaylarına özel bir yer verilmiş, ancak oldukça gayriciddi davranılmıştır. Bu ciddiyetsizliğin bu bölümdeki örneği, Türklük biliminin büyük âlimi Hüseyin Namık Orkun’un, büyük şair Namık Kemal ile karıştırılması ve adının Namık Kemal Orkun olarak kaydedilmesidir.

Türkiye içindeki örgütlenmenin incelendiği bölümde bütün Ülkücü teşkilatlar ayrı ayrı sayılmış, daha sonra yurt dışındaki teşkilatlar da suç unsuru olarak iddianamedeki yerini almıştır.

İddianamenin suç unsuru olarak gösterdiği önemli şeylerden biri de basın yayın faaliyetleridir. 20. yüzyılın başlarından itibaren yayımlanan bütün milliyetçi yayınlar sayılıp dökülmüş ve Ülkücü hareketin önemli dayanaklarından biri olarak sunulmuştur, ancak listede yer alan pek çok gazete ve derginin Ülkücü hareketle ne organik olarak ne de fikrî olarak bir ilişkisi vardır. Savcılık bu konuda da son derece dikkatsiz, belki de kasıtlı bir tavır sergilemiştir. Bu bölümde bilhassa Alparslan Türkeş’in kitaplarından bazı pasajlar alınarak suç ispatına çalışıldığı da görülmektedir.

Her fırsatta faşizmi, Nazizmi ve komünizmi lanetleyen bir fikir hareketinin mensuplarını iddianamenin hemen başında Nazizm ve faşizmle ilişkilendirmek, Askerî Savcılığın ya ciddi bir araştırma yapma gereği duymadığı, sokaklarda militanların dillendirdiği karalayıcı sloganları iddianameye olduğu gibi aldığı ya da iddianameyi hazırlayanların da sokak militanları gibi düşündüğünü göstermektedir.

İddianamenin suç unsuru olarak gösterdiği önemli şeylerden biri de basın yayın faaliyetleriydi.

İddianamede suç olarak gösterilen önemli unsurlardan biri de eğitim faaliyetleridir. Büyük suç olarak takdim edilen eğitim programından bazı bölümleri aktararak hem bunların içerisindeki suçu aramaya hem de o günkü Ülkücülerin nasıl yetiştirildiğini göstermeye çalışalım:

Birinci Kademe Eğitim Programı

1. Gün

1. Ders: Açış konuşması, eğitimin önemi, eğitimin konuları hakkında umumi

açıklama.

2. Ders: Türk tarihine umumi bakış, cihan tarihi içinde Türk tarihinin önemi.

3. Ders: Türk tarihinin temelleri, kahramanlık, dayanıklılık, adalet, milliyet, ahlaklılık vs.

6. Ders: Fetret devirleri, sebepleri ve çıkış yolları, Göktürk fetreti (Orhun Kitabeleri), Selçuk fetreti ve Osmanlı'nın zuhuru, Yıldırım fetreti ve 1. Mehmet, günümüz.

1. Ders: Tanzimat ve sonrası.

2. Gün

1. Ders: İslam dini ve insanlık tarihine etkileri.

2. Ders: İslam imanı, İslam şuuru.

3. Ders: Türklük-Müslümanlık.

4. Ders: Ahlak kaideleri.

5. Ders: Ahlak kaideleri.

3. Gün

1. Ders: Alperenler.

2. Ders: Alperenler.

3. Ders: Ülkücü dünya görüşü, umumi esasları, ülkü, ideoloji, doktrin.

4. Ders: Millî ülkümüz.

5. Ders: Türk milliyetçiliği.

4. Gün

1. Ders: 9 Işık'ın hususiyetleri (yerli, millî, çağdaş umdeler).

2. Ders: 9 Işık'ta kalkınma modeli.

3. Ders: 9 Işık'ta sosyal politika ve sosyal güvenlik.

4. Ders: Türkiye'nin düşmanları, emperyalizm ve bölücülük hareketleri.
5. Ders: Türk-Rus mücadeleleri tarihi.

5. Gün

1. Ders: Komünizmin esasları ve tenkidi.
2. Ders: Komünizmin esasları ve tenkidi.
3. Ders: Komünistlerin mücadele metotları (dünya çapında).
4. Ders: Komünistlerin silahlı mücadele metotları.
5. Ders: Türkiye'de komünist hareketler.

6. Gün

1. Ders: Ülkücü hareketin tarihçesi, lider.
2. Ders: Teşkilatçılığın önemi ve hukuk.
3. Ders: Disiplin, dava ahlakı, haber.
4. Ders: Propaganda
5. Ders: Beşerî münasebetler ve adabı muaşeret.

Görüldüğü üzere birinci kademe eğitim altı gün ve otuz dersten oluşmakta ve bu derslerde bir Türk milliyetçisinin haberdar olması gereken çeşitli konuların her biri birer ders olarak yer almaktadır. Bu program, bugün herhâlde ön yargılı ve kasıtlı olmayan hiç kimse tarafından suç olarak görülemez. Esasen o gün de görülemezdi, ancak savcılığın suç ve suçlu bulması gerekiyordu ve bulabildiği bunlar olmuştu. Teşkilat yöneticileri için ayrı bir eğitim programı, aydınlar için de daha ayrı bir eğitim programı uygulandı ve bunların da 2. kademe ve 3. kademe olarak adlandırıldığı, iddianamede yer almaktadır.

İddianame, MHP Genel Sekreteri Necati Gültekin'in 1976, 79 ve 80 yıllarına ait ajandasındaki notları da suç unsuru olarak almıştır. Buradaki notlara bakıldığında tamamıyla normal parti faaliyetleri olduğu görülmektedir, ancak savcılık makamının ön yargılı tavrı burada da kendini göstermiş ve her bir faaliyeti suç olarak yansıtmaya çalışmıştır.

MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası'nın savcıları, karşılaştıkları her türlü, kendilerine göre, olumsuzluğu MHP'ye yakıştırmaya o kadar

Görüldüğü üzere birinci kademe eğitim altı gün ve otuz dersten oluşmakta ve bu derslerde bir Türk milliyetçisinin haberdar olması gereken çeşitli konuların her biri birer ders olarak yer almaktadır.

şartlanmışlardır ki bir CHP senatörü olan Niyazi Ünsal'a ait "Hapisten çıkardığımız adamlar yanımıza gelmeye çekiniyorlar, 6 ayı bir gün geçen ceza alan adamlar devlet hizmetinde kalmazken ben 15 yıl ceza alanı, 4,5 sene ceza alanı öğretmen yaptırđım." notunu ihtiva eden belgeyi MHP senatörü Niyazi Ünsal'a ait diyerek iddianameye koymuşlar ve bu notla MHP'lileri suçlamışlardır. Aslında isim doğrudur, senatörlük doğrudur, belgenin muhtevası da muhtemelen doğrudur, ancak küçük bir ayrıntı (?) gözden kaçmıştır, senatör MHP'li değil, CHP'lidir. O günün şartlarına MHP'nin tek senatörü olduğunu siyasetle az buçuk ilgisi olan hemen herkes bilmekte iken, yüzlerce insanın idamını talep eden ve güya MHP ile ilgili her şeyi araştıran savcıların bundan haberleri yoktur. Bu belgeye dayanarak savcılığın MHP'ye yönelik suçlaması "...suç işleyen kişileri himaye ederek özendirmeleri..." şeklindedir. Mahkeme açıldıktan sonra avukatlar ve sanıklar Niyazi Ünsal'ın CHP senatörü olduğunu belirtmelerine rağmen, hiçbir savcının aklına konuyla ilgili suç duyurusunda bulunmak gelmemiştir.

İddianamede zaman zaman cezaevindeki Ülkücülerin itiraflarına (?) da yer verilmiştir. Bunlardan biri, ismi gizlenen 1964 doğumlu bir Ülkücüdür. O zaman 16 yaşında bir çocuk olan bu Ülkücünün itiraflarının son paragrafı şöyledir: "Beni ve benim gibi insanlara küçük yaşta ülkemizin huzurunu

bozucu ve devlet otoritesini sarsıcı sakat ve yanlış eylemlere sürükleyen şahısların isimlerini belirtmeyi ülkenin huzuru ve refahı açısından vicdani bir görev bilmekteyim." Bu cümlelerden anlaşıldığı kadarıyla 16 yaşındaki bu çocuk herhâlde daha sonra iyi bir yazar olmuştur. Bu tür pek çok itirafların C 5 denilen işkence mekânında, çoğunun da savcılar gözetiminde, polisler tarafından hazırlatılıp işkenceyle imzalatıldığı bütün sanıklar tarafından mahkeme safahatında belirtilmiş, ancak işkenceci polislerle ilgili hiçbir işlem yapılmamıştır.

İddianamenin temel dayanaklarından birisi, MHP ve Ülkücü Kuruluşlardaki eğitim faaliyetleri ve eğitimciler olarak

adlandırılan ekiptir. Merhum Gün Sazak'ın Gümrük ve Tekel Bakanı olarak görev yaptığı dönemde ortaya konulan büyük başarıda payı olan eğitimciler şu isimlerden oluşmaktadır: Namık Kemal Zeybek başkanlığında Ramiz Ongun, Türkmen Onur, Muhsin Yazıcıoğlu, Lokman Abbasoğlu, Muzaffer Şahin, Seyfi Apaydın, Yılma Durak, Serdar Çelebi, Mehmet Şandır, Abdullah Kılıç, Himmet Kayhan, Naim Kocabay, Hakkı Şafakes, Nurettin Taşer, Mehmet Ali Özgüven, Ali Batman, Selim Mısıroğlu, Ahmet Güzel, Sami Bal, Mehmet Göktolga, İbrahim Türedi, Mustafa Öztürk, Hakkı

İddianamenin temel dayanaklarından birisi, MHP ve Ülkücü Kuruluşlardaki eğitim faaliyetleri ve eğitimciler olarak adlandırılan ekiptir.

Duran, Mehmet Sakarya, Süleyman Koçel, Hasan Sabri Erdem, Yılmaz Saka, Ömer Haluk Pirimoğlu, Abdullah Alay ve Muammer Cındılı. Bu kişilerin suçu olarak da iddianameye şu kayıt düşülmüştür: “Bu komitenin çeşitli kurum, kişi ve derneklerden toplanan parayı alarak suç işleyip cezaevinde bulunan Ülkücülerin yiyecek, giyecek, yargılama giderlerine harcamada buldukları...”

Savcıların çok üzerinde durdukları konulardan biri parti ile dernekler arasındaki ilişki, bir diğeri de mali konulardır. Mali konuların en ince ayrıntılarına kadar araştırıldığı ve MHP'ye yardım yapan iş adamlarının adlarının tek tek tespit edildiği görülmektedir. Mali konularla ilişkin oluşturulan dört kişilik bilirkişi heyetinin savcılığın isteği doğrultusunda verdiği rapor da iddianameye konulmuştur.

İddianamede meşhur komando kampları da önemle üzerinde durulan konulardandır. Yirmi sekiz ayrı komando kampının kaydı bulunan iddianamede kampların nerede kurulduğu ve kimler tarafından yönetildiği de belirtilmiştir. Bu kayıtlarda da birtakım yanlış bilgiler dikkati çekmektedir. Savcıların dikkat etmediği veya uydurdukları bir kamp kaydı şöyledir: “23.7.1969 tarihinde Mersin Belen bucağı Soğukoluk köyü Mehmetçik Çeşmesi civarında 100 kişinin iştirak ettiği bir komando kampı kurulmuş ve kamp MHP'li Sayit Kılıçaslan tarafından idare edilmiştir.” Türkiye coğrafyasından biraz haberdar olan herkes bilir ki Belen bucağı (bugün ilçe) Mersin'e değil Hatay'a bağlıdır, Hatay ile Mersin arasında da hatırı sayılır bir mesafe vardır.

Komando kamplarındaki günlük program da iddianameye giren hususlardandır: 03.30 Kalkış ve temizlik,

03.30-03.45 İçtima ve iyi günler,

03.45-03.50 Kamp yemini,

03.50-04.15 Sabah namazı,

04.15-05.30 Koşu, kültür-fizik,

05.30-06.30 Sabah kahvaltısı,

06.30-07.15 Dinlenme,

07.15- 08.45 Judo, karate ve güreş çalışmaları,

Türkiye'de gelişen milliyetçilik ve Ülkücülük düşünce sisteminin, dünyadaki fikir hareketlerinden etkilenmekle birlikte, esas olarak Türk milletinin tarihinden, dininden, kültüründen kaynaklandığını görmek ve kabul etmek istemeyen 12 Eylülün işkenceci savcıları, sürekli bu hareketin bir dış bağı aramışlardır.

İnsanlığın binlerce yıllık birikiminden habersiz oldukları anlaşılan savcılar, bir taraftan düzeni değiştirmeye çalıştıkları için idamını talep ettikleri insanların, kurulu düzenin değişmesini istemeyen sağcılar olduğunu aynı metin içerisine koymakta en ufak bir sakınca görmemektedirler.

08.45-09.45 Yürüyüş,
 09.45- 10.30 Marş çalışmaları,
 10.30- 11.30 Günlük aktüalite ve tartışmalar,
 11.30- 12.15 Öğle namazı,
 12.15- 13.00 Öğle yemeği,
 13.00- 13.15 Dinî konularda sohbet,
 13.15-16.00 Judo, karate ve güreş çalışmaları,
 16.00- 17.00 Serbest dinlenme,
 17.00- 18.00 Dinî konularda sohbet,
 18.00- 19.00 Miting dağıtma ve düzenleme usulleri,
 19.00- 20.00 Akşam namazı ve yemeği,
 20.00- 21.00 Akşam yürüyüşü,
 21.00-21.20 Yatsı namazı,
 21.20- 22.15 İçtima, iyi geceler ve yatış.
 Belirtilen kamplarla ilgili olarak yapılan değerlendirme ise şöyledir: "Açılan komando kamplarında ... eğitilen, çarpık özelemler doğrultusunda yönlendirilen gençlerin, düzen ve Türklük uğruna verdiklerini iddia ettikleri savaştaki yöntemleri gözlenmektedir..." Yukarıda verilen programla bu değerlendirmenin nasıl yapılabildiğini anlamak mümkün değildir. Bu programdan bu sonucu çıkarabilmek için herhâlde askerî savcı olmak gerekiyor, ancak hiçbir Ülkücü düzen uğruna mücadele ettiğini söylememiştir. Burada da yine bir saptırma ve iftira söz konusudur.

İddianamenin son bölümünde yer alan "Eylemin Yasal Tanımı" başlığı altında yer alan ifadeler, iddianameyi hazırlayan

savcılarının MHP ve Ülkücülerle ilgili daha önce pek fazla bilgiye sahip olmadıkları, konu hakkındaki bilgilerinin ancak takip ettikleri gazetelerdeki yazı ve haberlerden ibaret olduğu düşüktükleri çelişkilerden anlaşılmaktadır. Aynı kişi ya da gruba hem faşist hem de şeriatçı diyebilmek ancak cehaletle mümkün olabilecek bir durumdur. Bu bölümdeki bazı pasajlardan savcılarının ön yargılı bakışlarını açıkça görmek mümkündür: "MHP ile yan kuruluşları Ülkücü dernekler içinde oluşan silahlı faşist ve ırkçı çetenin yasa dışı uğraşı ve çabaları nedeniyle, MHP'nin yasal yollar dışında devlete egemen olma özlemi ortaya çıkmaktadır." MHP ve Ülkücülerini siyaseten nereye

oturtacaklarını bir türlü tayin edemeyen savcılık anlaşılan biraz insafa gelmiş olmalı ki bütün Ülkücüleri suçlamaktan vazgeçip MHP ve Ülkücü kuruluşlar içerisinde “silahlı faşist ve ırkçı bir çetenin” varlığını tespit etmiş (!) böylece ülkücülerin bir kısmı bu suçlamalara maruz kalmamışlardır.

“Franko benzeri, demokrasi maskesi altında sunulan milliyetçi-toplumcu doktrinleriyle, demokrasi gerçekte uzlaşmaz birer kavramdır.” Bu ibare demokrasiden hiç söz etmemesi gereken bir ihtilal mahkemesi savcısının konuyla ilgili fetvasıdır. İşkencelerle ifade alıp, emir-komuta ile yargılama yapan insanların demokrasiden söz edebilmeleri için o yerde ahlaktan en küçük bir eserin olmaması gerekir.

Savcılığın başka bir hükmü; “MHP’nin hâlâ bir siyasi parti olarak görülerek kabulü büyük bir yanılıdır.” biçimindedir. O günün şartlarında son girdiği seçimde bir milyon civarında oy alıp (1977 seçimleri) Mecliste grup kurmuş olan bir parti, sayın savcılar nezdinde parti olmaktan uzaktır.

İddianamenin temel çelişkilerinden biri şu tespitinde açık olarak görülür: “Anayasa’nın değişmez ilkelerinden laikliğe karşı oldukları: Kanımız aksa da zafer İslam’ın, Türklük gurur ve şuur, İslam ahlak ve fazileti; Rehberimiz Kur’an, hedefimiz Turan.” sloganlarından açık bir biçimde belirtilmektedir.” Türkiye’de gelişen milliyetçilik ve Ülkücülük düşünce sisteminin, dünyadaki fikir hareketlerinden etkilenmekle birlikte, esas olarak Türk milletinin tarihinden, dininden, kültüründen kaynaklandığını görmek ve kabul etmek istemeyen 12 Eylülün işkenceci savcıları, sürekli bu hareketin bir dış bağı aramışlardır. Bu aramalarında önlerine çıkan bilgi ve belgeleri anlayıp değerlendirme kavrayış yeteneğinden ve bilgiden yoksun oldukları, ayrıca da iyi niyetli olmadıkları için faşist dedikleri insanlara aynı sayfada şeriatçı diyebilmişlerdir.

Dünyadaki ana düşünce sistemlerinden biri olan muhafazakârlık ya da sağcılık, MHP Davasının savcıları tarafından şöyle tanımlanmıştır: “Tutuculuk ve gericilikle eş anlamda olan sağcılık, yenileşmeye karşı çıkarak kurulu düzeni olduğu gibi savunan, metafizik düşünce sistemi olup her şeyin kendisi ile aynı kaldığı ve hiç değişmeyeceği gibi ileride de asla değişmeyeceği inancına dayanır.” Bir insanın böyle bir tanımı yüzlerce kişinin idamını talep ettiği bir iddianameye koyabilmesi için zır cahil olması gerekir, demek bile çok hafif kalır. İnsanlığın binlerce yıllık birikiminden habersiz oldukları anlaşılan savcılar, bir taraftan düzeni değiştirmeye çalıştıkları için idamını talep ettikleri insanların, kurulu düzenin değişmesini istemeyen sağcılar olduğunu aynı metin içerisine koymakta en ufak bir sakınca görmemektedirler.

Türk milliyetçiliğine ırkçı, faşist, şoven, diktatörlük heveslisi gibi suçlamaları yapan ve sağcılığı da yukarıdaki gibi tanımlayan savcılar nezdinde sol; “... toplumun ve içinde bulunulan koşulların bir ölçüde sosyal adalet açısından vazgeçilmez gerçeği” dir.

“Komünizme karşı uğraş verdikleri yolundaki çarpık etkinlikleriyle” dikkat çeken Türk milliyetçilerinin iddianameye göre çok büyük suçlarından

biri de “Türk milliyetçilerini Atatürkçü değil, Atatürk’ü Türk milliyetçisi olarak” görmeleri ve “böylece Atatürkçülüğün dışında bir milliyetçilik görüşüne sahip” olmalarıdır. “Biz doğrudan doğruya milliyetperveriz.” diyen ve bütün yaptıklarıyla da bunu herkese gösteren Atatürk’e yapılan büyük iftiraldan biri, Atatürkçülük maskesi takarak Türk milliyetçiliği aleyhine faaliyet göstermektir ki bunu en yaygın olarak yıkıcı ve bölücü sol yapmıştır. Anlaşılan savcılar da yıkıcı ve bölücü solun söylemlerini paylaşmaktadırlar.

Anayasal düzeni silahlı mücadele yoluyla değiştirip yerine faşist bir rejim, bazen de şeriatçı bir rejim kurmayı amaçlayan Milliyetçi Hareket Partisi mensupları ile Ülkücülerin iddianamede yer alan meslek ve eğitim durumları şöyledir: 128 işçi, 116 öğrenci, 85 durumu ve mesleği belirtilmeyen, 65 serbest meslek, 42 boşa gezer, 37 memur, 34 öğretmen, pek çoğu er olmak üzere 18 asker, 18 hukukçu, yazar, öğretim üyesi, 17 çiftçi, 6 cahil (ne demek istendiği anlaşılmadı), 4 sendikacı, 4 mühendis, mimar, 2 din adamı, 2 veteriner hekim, 2 ziraatçı, , 2 kapıcı, 1 sporcu, 1 mali müşavir, 1 çoban, 1 ev kızı, 1 prodüktör. Görüldüğü üzere iddianamede iddia edildiği gibi devleti yönetmek (!) üzere her meslekten eleman temin edilmiş ve bütün hazırlıklar tamamlanmıştır. Bu tablodan, iddia edilen suçların oluştuğuna insanları inandırabilmek herhâlde mümkün olamazdı, ancak savcılar buna inanmışlardı ki yüzlerce insanın idamını istediler ve yüzlerce insan hayatlarının en güzel yıllarını cezaevlerinde geçirmek durumunda kaldılar.

MHP ve Ülkücüleri, baştan beri suçlu olarak gören savcılar, bu tabloyu dikkate almadan yukarıdaki iddiaları sıralayabilmişlerdir. Aslında bu tablo, Ülkücülerin kim olduğu hakkında açık bir fikir vermektedir. Ülkücüler; işçi, öğrenci, esnaf, çiftçi, memur yani vatandaş, yani sokakta herkesin her an rastlayabileceği sıradan insanlardır. Bu sıradan insanlar, ülkeleriyle ilgili bir tehlike sezdikleri için teyakkuza geçmişler, ancak kutsal belledikleri devletin çok ağır bir darbesine maruz kalarak dağılmışlardır. Bu darbe o kadar ağır olmuştur ki 30 yıldan fazla zaman geçmesine rağmen Ülkücüler hâlâ sarsıntısını tam olarak atlatabilemişlerdir. Darbenin tam olarak kim tarafından ve niçin vurulduğu anlaşıldığı an, tedavisine başlanılabilecek ve yeni bir hamle yapma imkânı doğacaktır. Ancak Ülkücüler, 12 Eylül henüz tam olarak anlayabilmiş değillerdir. Bugünün Ülkücüleri de o günleri yaşayan Ülkücüler de âdeta hafıza kaybına uğramışlar ve pek çoğu da kökünden kopmuştur. Bu durum, Ülkücü harekete olduğu gibi ülkeye de büyük zararlar vermekte, yıkıcı ve bölücü faaliyetlerin artık sonuç alacak aşamaya geldiği, her geçen gün de daha kötüye gittiği görülmektedir. Burada soru; Ülkücüler varlıklarını devam ettirecekler mi, eğer ettireceklerse nasıl? Bu sorunun cevabı yeniden canlanışın ya da bitişin başlangıcı olacaktır.